

ГИМНАЗИЈАЛЦ

ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ГИМНАЗИЈЕ
САВА ШУМАНОВИЋ У ШИДУ

Шид • Фебруар - 2011. • Година VII • број 22.

ЈУБИЛЕЈИ

За сваку средину значајан је догађај када се отвара нова школа, посебно када је реч о вишем облику образовања од обавезног основног. Далеке 1921. године у Шиду је почела са радом Виша пучка школа, што се, с правом, сматра почетком гимназијског школовања у нашем месту. Ова школа је после две године преименована у Грађанску школу трговачког смера, да би одлуком Народно – ослободилачког одбора Војводине од 1944. године грађанске школе на територији Војводине укинуте, а место њих отворене су ниже гимназије.

Решењем Народне скупштине АП Војводине Шид је школске 1951/52. године добио Потпуну мешовиту гимназију.

Речени подаци казују да ове године наша школа обележава два значајна јубилеја: 90 година од почетка гимназијског школовања у Шиду и 60 година од формирања Потпуне мешовите гимназије.

У досадашњем раду ова школа, која од 1961. године носи име славног српског сликара Саве Шумановића, оправдала је жеље шидских ентузијаста који су уложили примерне напоре у временима када је школа настајала, нестајала, преживљавала реформе да би увек остала значајан образовни, васпитни и културни чинилац у нашој општини. Гимназијско школовање је опстало.

Бројни просветни радници, који су радили у овој школи, који данас раде, даровали су и дарују знања генерацијама ваљаних ученика који су настављали и настављају школовање, стичу високо образовање и академске титуле магистара и доктора наука и тиме значајно доприносе развоју наше општине, али и шире. Искуства стечена у досадашњем раду су гарант да ће ова школа трајати и да ће бројне генерације са задовољством обележити све наредне јубилеје, а њих ће, сигурни смо, бити много.

За редакцију „Гимназијалца“, Душан Лукић, проф.

ШКОЛСКА СЛАВА • ШКОЛСКА СЛАВА • ШКОЛСКА СЛАВА

ТРАДИЦИОНАЛНИ КОНКУРСИ

На традиционалним конкурсима које наша школа негује, а расписују се у част обележавања Дана Светог Саве – Школске славе и који су посвећени ученичким размишљањима о делу Светог Саве и неговању лепог писања ћирилицом награђени су и похваљени следећи ученици:

За литерарне саставе

1. награда – Марта Башић, 4.3
2. награда – Ивана Васић, 3.4
3. награда – Сава Бибић, 1.3

Похвале:

- Мирослава Илић, 1.1
 Јована Видић, 1.2
 Оливера Валентиновић, 1.3

За најлепши текст написан ћирилицом награђени су:

1. награда – Дуња Крстић, 3.3.
2. награда – Оливера Кочевих, 2.3
3. награда – Александра Матић, 2.1

Похвале:

- Наталија Кулачанин, 2.2
 Милана Вукадиновић, 2.4
 Драгана Лазаров, 3.1

Светосавска
 свечаност у
 Гимназији

Пропадају народи без памћења, без писма, без културе

Човечанство се вековима у назад сусретало са ишчежавањем разних народа. У ратовима које је водило, многи су нестајали, а и они који су остајали губили су своју слободу, обичаје, веровања. Временом је од њиховог истинског идентитета остајало врло мало и потпуно су пропадали. Оваква судбина је често претила и српском народу. Многим смо често били трн у оку и због тога смо били много пута у средишту разних сукоба и раговања. Ииак, никада се нисмо покорили. Не могу да се не запитам, шта је то што нас је одржало тако снажним, поносним и непоколебљивим у тешким временима страдања и ропства? У том су нам помагале велике и утицајне личности из наше историје које су шириле своју мудрост међу народом, волеле га и помагале. Личности које су поставиле темеље наше традиције и културе. Таква личност, једна од најутуцајнијих био је Свети Сава.

Рођен као Растко Немањић, син српског владара Стефана Немање, могао је да има власт, моћ над народом. Али то није била његова жеља, његов циљ. Његове тежње биле су скромније, али много вредније. Замонашио се и добио име Сава. Његов допринос српској држави и цркви био је изузетно велики, али је моје мишљење да је оно што је учинио за српски народ ипак његов највећи допринос. Залагао се за праве вредности, за љубав, мир, поштење, јединство, слогу. Будио је духовност у народу и жељу да очува оно што га чини народом. Да очува свој језик, писмо, културу, традицију. Свој идентитет. Оставио је у сваком човеку делић себе. Чак и када је напустио овај свет, људи су и даље осећали његово присуство, а вредности и идеје за које се залагао, биле су народу звезда водила и у добрим и у тешким временима.

Бојим се да је данас велик број људи потиснуо у себи Светог Саву којег сви носимо као традицију, национални идентитет. У време разних криза заузети смо многим проблемима и борбом за егзистенцију, а не примећујемо да нас је захватила највећа криза криза морала, криза друштва. Заборавили смо на вредности за које су се и Свети Сава и многи други борили. Заборавили смо на љубав, мир, поштење, слогу. Не размишљамо о својим прецима који су, негујући ове вредности, успели да преброде и много теже кризе. Отуђујемо се једни од других, "гледамо своја посла", а нисмо ни свесни колико мало треба да бисмо барем нешто променили. За почетак би било довољно да се осмехнемо једни другима, упутимо лепу реч, јер је неке, које у невољи и муче га тешке мисли, и таква, наизглед, ситуација непрочењива. Наравно, не можемо ништа сами. Мора да постоји, добро нам позната, слога међу људима. Она може да учини чуда.

Лепо би било када би свако, ко је икада размишљао о овоме о чему ја размишљам (а верујем да је таквих много), одлучио да подели своје мисли са светом. Да их изрекне, стави на папир, да направи тај корак. Можда то ништа ни не промени, али нема везе. Ми имамо право да се надамо да ће се једног дана људи тргнути из овог чудног и ружног сна, да му се неће препустити и тако осигурати себи пропадање.

Замислимо се сви над собом и својим животом. Покушајмо да пронађемо Светог Саву у нама. Заборавили смо га, али он је сигурно ту и сигурно жељно ишчекује да се пробуди и да га се сетимо. Да мислимо о њему сваки дан, а не само једанпут у години...

Марта Башић 4-3

ШКОЛСКА СЛАВА • ШКОЛСКА СЛАВА • ШКОЛСКА СЛАВА

Пропадају народи без памћења, без језика, без културе

„Нико нема што Србин имаде, Србин има своју крсну славу; Србин има свога оца Саву“... Србин је одувек живео за слободу, у крви му је да нико не влада њиме. Али земља Србина налази се на месту жељног освајања; где се сучељавају Исток и Запад, на месту где слобода кошта крви народа.

У тим тешким тренуцима, Србин када није видео излаза призивао је Бога и крсну славу у помоћ и Светог Саву да за свој род молитве узноси, чувао је свој језик и културу, али пре свега их поштовао, јер је знао да једино то му странац не може узети. Слобода се може узети на кратко, али се може и повратити. Уколико се заборави језик, култура, за шта су се наши стари борили нестаће и народ, уместо да се покаже понос на све што нам је омогућено. Непријатеља ће увек бити, пријатеље мењамо, али ми остајемо. Не смемо дозволити да ишчезнемо, јер сами смо себи највећи непријатељи; неслога нас разара. Срби морају ићи у корак са временом и прихватити новитете, али никако на том путу не смеју заборавити своје наслеђе. Стефан Немања је рекао: „У општем потоку времена само су такве лађе попут цркве, кадре да нас спасу највећег од свих понора, од заборава. Чувајте језик као земљу. Реч се може изгубити као град, као земља, као душа. А шта је народ изгубио ли језик, земљу, душу?“ Народ уколико изгуби своје речи, престаје бити народ. Два народа уколико живе у највећој слози, њихови језици никад неће. Јер сваки народ ће штитити свој језик. Али чим почне да се чује више један, рат језика је готов. Један народ је нестао. Данас живимо у времену када је неопходно бити полиглота, али исто тако колико труда улажемо у учење туђих језика, још већи напор требамо уложити у неговање нашег и тако ћемо трајати. „Тамо где одзвања наша реч, где се још глагоља и где се још, као стари златник обрће наша реч, то је наша држава без обзира ко у њој влада. Цареви се смењују, државе пропадају, а језик и народ су ти који остају, па ће се тако освојени део земље и народ опет вратити, кад тад вратити, својој језичкој матици и своје матичном народу.“ Језик је тај који ће увек спојити један народ у државу; док је култура унутрашња војска државе. Наши средњовековни манастири и уметничка дела у њима представљају темељ наше културе, нешто чиме се можемо похвалити да ниједна култура нема. Културом показујемо другима ко смо и шта смо. Провишећући је можемо показати другима колико тога имамо, да нам могу и позавидети. Многи су радили како би омогућили да имамо писмо, да запишемо, да не заборавимо, да градим.

Сачувајмо оно што имамо, и живимо у миру, љубави и слози као што је Свети Сава желео. Нека се поноси својим родом...

Ивана Васић 3-4

Пропадају народи без памћења. без писма, без културе

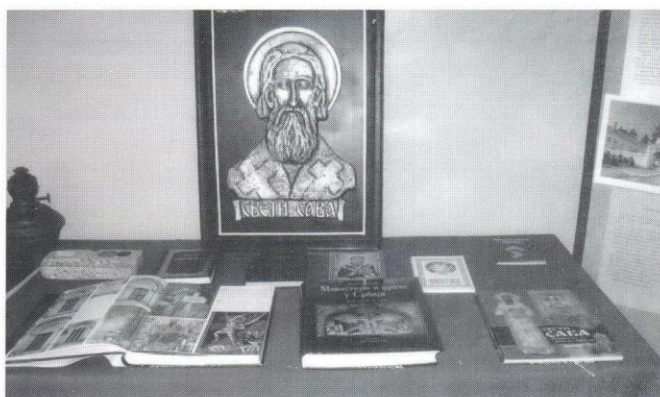
Нисмо могли бирати ко ће да нас роди и где ћемо да се родимо, ком народу да припадамо и на којој географској дужини и ширини да живимо свој живот. Као да сам бирао.

Поносан сам што сам припадник српског народа и што живим на раскрсници света, Балкану.

Дванаест векова у назад много је поносних и светски признатих Срба оставило своје трагове и утало своју душу у нашу историју и идентитет. На Охриду у цркви Св. Николаја чувају се писани документи из деветог века о писмености Срба. Шта је онда Болоња?! А упорно нам је намећу. Светски књижевници се кроз векове клањају Житијима Светог Саве као јединственом књижевном делу светске културе и писмености. Свети Сава још као дечак од седамнаест година увиђа пролазност света и ништавило светске славе, што неки старци нису у стању да увиде. Син племените и царске лозе могао је изабрати било коју страну света и живљења са балканске раскрснице. Бира вертикални правац, духовни, уз молитву Богу просвећује себе и свој народ. Где год је крочио подиже светиње, цркве, српску славу, ал' досеже стварно непролазно вечно! Оваплоћење његових дела увиђамо у родољубљу Милоша Обилића, духовност и храброст у Кнезу Лазару. Српске мајке као и Царица Милица молећи се Богу и Светом Сави, добијале су надахнуће и нессебичност, храброст и снагу да издрже све ратове, недаће и страдања. Молиле се, а и данас се моле, за своју децу да их Свети Сава просветли и усмери ка честитом и часном путу будућности. Свештенство и духовни оци по манастирима настоје да очувају културу Срба. Поучени делима Светог Саве, Вук Караџић и Доситеј Обрадовић настављају његов пут, просвећења свог народа. Необразован, али самосвестан Милош Обреновић отвара школе, а многи угледни и богати Срби дају и остављају свој иметак и бргатство за очување писма језика и српске културе. Владика Николај у изгнанству пише: „Још је Свети Сава био забринут за душу свог народа, даноноћно је проливао сузе у молитвама Богу њега“. Наш светски признат писац Иво Андрић добија Нобелову награду за своје књижевно дело „На Дрини ћуприја“. У роману наглашава духовну страну хришћанства и величину вере у свим животним борбама на раскрсници Балкана.

Верујем и надам се да поучени свим искуствима Срба кроз историју можемо и морамо очувати свој језик, писмо и културу од заборава. Многи Срби су се расули на све стране света, а у матици, на раскршћу све их је мање. Молећи се Богу и Светом Сави, наше генерације морају опстати, остати и донети ново надахнуће свом народу, а сачувати постојеће. Нека нас води савет Владике Николаја: „Не трудите се да својој деци обезбедите парче хлеба, већ се трудите да им обезбедите парче душе!“.

Сава Бибић 1-3

Изложба поводом школске славе

Свети Сава - духовна плетеница српског народа

Растко Немањић - Свети Сава је „најлепше српско дете“ које је даровано Богу, најлепши српски лик кроз који се Бог нама показује.

Свети Сава се умом и срцем уздизао до самог Божанског престола. Да би стигао у земљу Пресвете Богородице, одрекао се раскопи и напустио царски двор. Када гледам његову икону осетим пламен вечне божанске љубави. Наш највећи просветитељ према себи је увек био строг, а према другима благ. Живео је за друге, за себе ништа није тражио и баш због тога све је имао и све добијао. Од њега смо научили да што се више одричемо више дабијемо. Савином љубављу ширимо наша бића до неслућених размера. Наш српски просветитељ је света и непролазна личност. У њему смо сабрали сва времена, повезали векове, људске судбине и описали сва наша покољења најлепшим језиком. Учинио је много и зато и данас има живот и после живота. Савино име призивамо у помоћ када доживљавамо неке несреће. Он је наша амајлија, највећа светиња која нас у највећим посрнућима васкрсава.

Свети Сава имао је за циљ да Србија буде „света“, а не „велика“, јер је земља највећа када је земља светих и честитих људи.

Мирослава Илић 1-1

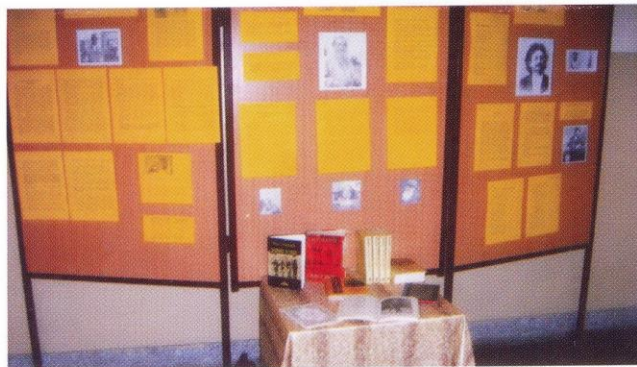
Погледајте се над телом светитеља који нам је дао живот

У ужурбаној, стресној данашњици колико често нађемо времена да се осврнемо иза себе, да се присетимо значајних живота који су иза нас? Врло ретко, рекло би се. Можда нас вара осећај да је све одувек било овако, да је живот имао ову форму и све ове погодности. Пружене су нам толике могућности и сазнања али не знамо да их ценимо. Не помислимо увек колико труда су појединци уложили стварајући их.

Темељи већине тога подигнути су далеко у прошлости. Вратимо се, на пример, око осам векова уназад када је на овим просторима постојао човек који је читав свој живот посветио стварању бољих услова за многобројне који после њега долазе. Био је то Свети Сава, Растко Немањић, отац српског народа. Он је одбацио све земаљске погодности како би се посветио продуживању свог народа. Као први српски архиепископ и књижевник, пружио нам је нове правце живота, проширио нам видике отворио врата дуго скривена у тами незнања. Чврстом руком погурао је свој народ ка развоју, даровао му знање и искуство. Снажном вољом изборио се за самосталност српске цркве и учврстио хришћанство. Корачавши с оцем, дизао је манастире и усправљао цркве од којих многе и данас сигурно стоје представљајући достојанствене споменике, понос српског народа.

Његова пожртвована и добра дела могу се у неоглед набрајати. Можемо боље рећи: Свети Сава је човек који нам је показао и пружио живот. Ништа веће и драгоценије није могао да нам да. Зато, ценимо и укажимо поштовање његовом труду, њему самом и потрудимо се да упијемо светлост којом нас је обасјао.

Оливера Валентировић 1-3

Свети Сава, духовна плетеница српског народа

Свако од нас се бар једном нашао у некој недоумици. Често смо мислили да оне нису решиве, или да их сами не можемо решити. Тада смо се осећали несигурно и усамљено. Али, колико год нам је било тешко и чинило нам се све безвредно и неуспешно, увек постоји нешто што нам даје додатну снагу, нешто што нас охрабрује и крепи. За мене је то икона Светог Саве.

Један поглед на румено лице узвишеног сјаја нашег заштитника има велику моћ. Одједном, сва тама нестаје као да није ни постојала, а уместо ње се појави златна, света светлост која усмерава ка правом путу. Што дуже гледам овог српског великана, враћам се све дубље у прошлост. Свети Сава је одувек био уз нас. Помагао нам је, учио нас и подизао нам морал. Од нас је правило боље, задовољније и срећније људе. Одрицањем од круне, од богатства и власти и бекством у манастир, Свети Сава нам је показао да му је драже небеско, него земаљско царство и да ништа није вредно као богатство духа и срца. Био је први учитељ и просветитељ. Учио нас је да на свет не гледамо само телесним, него и духовним очима. Њих сви поседујемо, само су оне скривене и нажалост, често затворене. Уз Светог Саву смо научили да гледамо нашим духовним очима, упознали смо Бога и веру. Он нам је показао шта је част, шта су истина, достојанство и праштање. Настојао је да оплемени и побољша свет, да га ослободи зла, мржње и зависти. Сви који су тражили његову помоћ и добили су је. За њега су сви људи били исти, без обзира били они племенитог порекла, или не. Када су родитељи доводили своју децу Светом Сави да их благослови и да им да срећу, свима је говорио исто да ће благословити дете, али да му он не може дати срећу, јер, то могу само родитељи. Они који су послушали савете светитеља и учили децу да раде, да не лажу, не краду и да слушају и поштују старије, отхранили су поштене и честите људе.

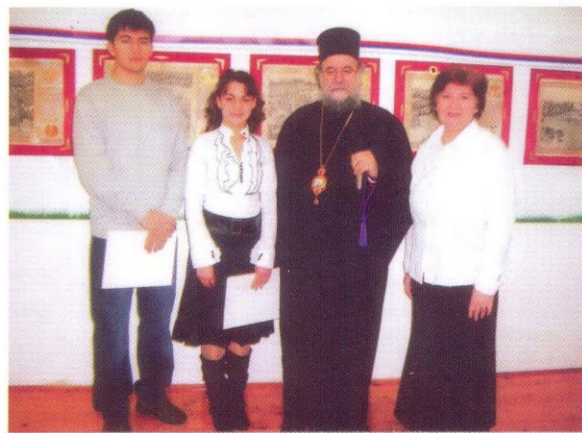
Свети Сава ће увек бити наш највећи и најзначајнији светац, који је својим племенитим поступцима променио, духовно улепшао наш народ и отворио му врата будућности.

Јована Видић 1-2

Јубилеји писаца

Светосавска свечаност у Гимназији

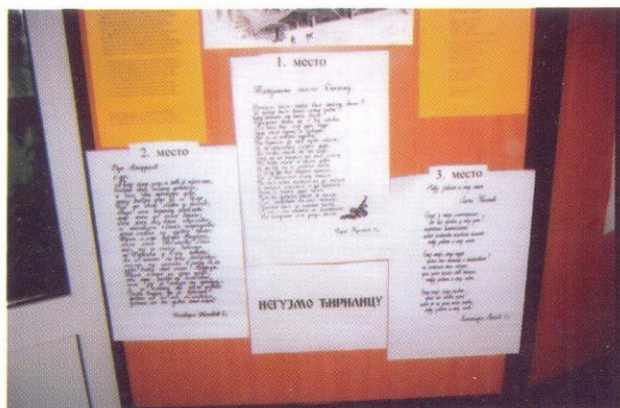
Фрушкогорски манастири изложба, учесници програма из наше школе са владиком Василијем

Светосавска свечаност у Гимназији

Светосавска свечаност у Гимназији

Најлепши ћирилички рукописи

Манастир Привина Глава

1. награда – Дуња Крстић, 3.3.
2. награда - Оливера Кочевих, 2.3
3. награда – Александра Матић, 2.1

Kad pred zoru, i noć je mjesecina,
 vasprija tri napred devotica,
 a ona, tih nepokuka dođe,
 digne vasprija deđe da se žuje.
 Dže da svaki, silaba u kapiše;
 mlada ona vjenacu raješće,
 iđe kosa do nizke kosa;
 iđe kosa niz pred čemlati,
 a šankijun i laeon naričijati
 kako slava da dobrov žlane.
 Turki mlada beheri Andriju,
 nija sila Milovnja lani
 koji nu je lanih iotijicu
 od Turakih u Lugu krtavu;
 da se snaki ne dao vepiriji;
 nakiše nu snakim vjenac silo
 neio lavi, ovi sila Andriju.
 Turki mlada, za svu udu,
 ovi tori kijeje od kalamena,
 neio žor je kijeje od mjeseca
 i ja kijeje ka nioo dušije
 Oatjo Andrijo žo je kijeje,
 digne mi i ovi nakišame,
 divna mi i ovi kijeje!
 divna mi i ovi kijeje!

Срце моје, срце кључно,
ушо ме живи трон!
што се не даје мени заву
међу јаван и међ мртв.

6

Екскурзија у Крагујевцу и моји доживљаји са ликовног аспекта

Много тога задивило ме је на екскурзији. Посебно су ме привукле Шумарице. Сва уметничка дела на свој начин одају утисак поштовања, дубоке туге и супротно њој - драматичности. Од дела које сам имала прилику да видим биле су скулптуре у дворишту музеја "21. Октобар" посвећене жртвама овог догађаја. Највише ме је инпресионирао скулптура "Суђаје". Ово дело представља једну од две скулптуре новосадског вајара Јована Солдатовића из 1979. године. Скулптура је рађена од бронзе. Инспирирана је словенском митологијом и приказује три високе, мршаве жене са бебом, односно суђаје, које одређују човекову судбину у тренутку рођења. Њихово лице је недефинисано јер је судбина као појам и његова слика, универзална. Уметник је ту универзалност дочарао сабласним изгледом скулптуре, чије контуре нису складне и више означавају експресију него естетски изглед.

Све три фигуре спајају се у једној тачки, тј. њихов положај и размишљања усмерена су ка детету. Фигуре су велике и хладне. Одају утисак страха и стрепње код гледаоца, јер својом симболиком указују на тужну судбину детета.

На овом месту поему Десанке Максимовић "Крвава бајка" доживела сам у пуном значењу сваке њене речи. Стихови су одједном постали реална слика мојих вршњака како голобради, са страхом и неверицом у очима, држећи се за руке, заједно одлазе у смрт. Гледајући скулптуре, ја видим и осећам као да су се у свакој од њих збиле у страху од смрти, душе уплашених дечака. Тако скамењене остале су да трају за сва времена, као болно сећање и као опомена.

Надежда Миљановић 1-2

Екскурзија у Крагујевцу

Кренули смо на прву, заједничку екскурзију у Крагујевац, који се налази у срцу Србије, у котлини између крајних огранака Рудника, Црног врха и Гледићких планина.

Узбуђење је расло како смо се ближили граду богате историје, културне баштине, граду индустрије, граду младих, традиције, граду окренутом будућности. На темељу значаја историје, Крагујевац је саградио своју садашњицу. Као што је у свему предњачио, имао је и централно место, нажалост и у трагичним збивањима. 1941. године. Од 19. до 21. октобра окупаторске војске стрељале су неколико хиљада његових становника, међу којима ученике и професоре Прве гимназије. Злочин је почињен на простору Шумарица, 3 км од града, који је у спомен на жртве стрељања претворен у меморијални комплекс. Централно место заузима споменик под називом "Сломљена крила" посвећен стрељаним ђацима и професорима Прве гимназије. На овом месту, сваке године, 21. октобра, одржава се манифестација под називом "Велики школски час", са које се свету упућују поруке мира. На улазу у спомен парк Шумарице подигнута је зграда музеја "21. октобар", у чијој архитектури је наглашена симболика крагујевачке трагедије.

Црвена боја представља крв, одсуство прозора на фасадама сугерише безизлаз ненаоружаних људи.

Тридесет кубуса представља тридесет масовних гробница у Спомен-парку, а провидне пирамиде од плексигласа на њиховим врховима представљају последњи поглед жртава уперен ка небу.

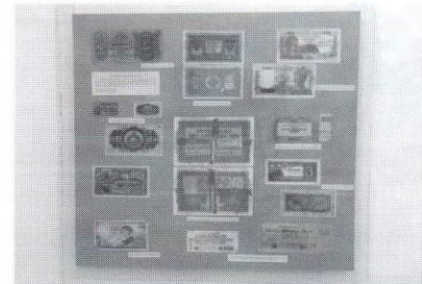
Меморијални парк обилази се кружним путем, дугим око 7 км, који посетиоце води у долине Ердоглијског и Сушичког потока, где су извршена стрељања.

Напуштајући Шумарице понели смо тугу у срцу, због крагујевачких гимназијалаца, који заувек осташе млади и њихови професори који и данас држе час.

Посетили смо и музеј оружја

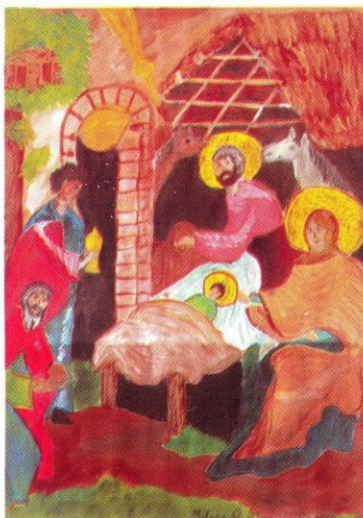
и музеј новца

Пресрећан сам што сам баш ово место посетио са својим другарима и разредником, јер ко у њега једном дође, засигурно ће се још који пут вратити... Ако хоћете да видите право спрско место идите да видите Крагујевац.

Бојан Поткрајац 1-2

ТРАДИЦИЈА • ТРАДИЦИЈА • ТРАДИЦИЈА • ТРАДИЦИЈА

Јована Дамјановић, 1-1

БОЖИЋ

Живот. Шта подразумевамо под тим појмом? Да ли њега сачињавају људи који су саткани од љубави, лепоте, искрености; да ли њега сачињавамо ми - све оно што показујемо и скривамо? А шта смо у ствари ми - да ли су то сва она осећања која нас понекад поведу у будан свет снова, а некад нам раздиру груди и ломе срце у парампарчад? И док нам се у животу једна врата отварају, а друга затварају, постоје дани када желимо нешто више, узвишеније, дани који нас подсети на врху живота и зашто је он толико вредан.

И затрепери ми душа хришћанска. Она жели нешто да каже, викне; подсећа на дрхтави пламен свеће чија светлост јој даје снагу да преживи, опстане. Сузе ми заискрише у очима - оне ме вратише у прошлост, кроз њих видим све оно што су ми били и све оно што сам сада ја. Сетила сам се свога завичаја, своје земље; срце почиње убрзано да ми лупа за оним што ми очи нису виделе. Оно ме спаја са фамилијом расутом по свету, и њихова срца сада осећају, траже; данас смо сви једно. Црквена звона се чују све гласније, моји кораци иду ка њима све брже, усхитреније; у ваздуху се осећа мирис тамјана, мирис који шири љубав, благостање. Под ногама ми шушти слама, слама која ме вратила у детињство оживљавајући најлепше тренутке; поред иконе кандило и бадњак. Варнице које севају из очију отопљавају и најхладније, оне се све више распламсавају летећи из погледа у поглед, из срца у срце. Одједном сам заборавила све што је лоше, све сам опростила; ја живим у овом тренутку, тренутку који тестира моју човечност, људскост. Гледам како проклијало жито поносно стоји на тањирју, као и да оно предосећа да је данас велики догађај, велики дан. Данас ми је срце пуно љубави, лице пуно смеха; данас је Божић - празник који су славили наши дедови, славио га ми и славиће га наша деца. И док сам у духу мира и спокојства одједном ме тргоше свештеникове речи, речи за које вреди живети 365 дана у години - Христос се роди!

Размишљам. И даље мислим о животу, покушавам се сетити неке његове дефиниције, открити бар делић тајне коју он носи са собом док ми у глави одзвањају речи покојног патријарха Павла: „Будимо људи!“ Овде се заустављам. Све ми је јасно.

Бојана Петровић 2-4

Божић у мојој кући

Кроз зимски печал и ноћну тишину, стигао је последњи трачак светлости у наш дом. Светлост радости, наде и љубави. Божић, дан мира греје наша срца спокојем. Заједно са Господом корачамо у „мрачну ноћ“. Јутро се полако буди. Тик зоре. Полазак. Улишом одјекује звук црквеног звона док хладан ветар заплускује пролазнике, делове кућа и околину. Долазимо пред цркву. Њено величанство нас тако верно очекује. Као и обично, обилује грациозношћу и духовном топлином. Улазимо, добијамо благослов, палимо свеће и брзо се уз неко стање благодати враћамо кући.

„Христос се роди“, „Ваистину се роди“. То су прве речи које се толико љубави казујемо једни другима. Ту је цела породица. Бивам положајник, те кроз варнице и покоји пенасти облак дима имам прилику да се захвалим Богу и казујем познате реченице желећи најпре здравље и срећу, а потом све остало завршавајући речју „нека буде“. Центар свега је моја бака. Својим, још увек меким, баршунастим рукама представља огњиште наше породице. Тај сјај у очима, занесеност, поглед слободе, одувек ме фасцинирао и док у кухињи безличног лица, врши последње припреме одише миром као да путује у неки, само њен, далеки рај. Гледам је, и захваљујем Богу што је још увек са нама. Почиње доручак. Кућом се шири мирис тек готове цицваре-породичног јела. Док брат пали свећу и чита молитву, сагледавамо све што смо до сада урадили, прошли и оно што ћемо тек. Живот је тако кратак у поређењу са вечном и треба га живети у љубави, доброты и поштењу. Цео дан ова безгрешна мисо ми пловим у мом, тражећи место да се усидри заувек...

Пошто смо на окупу, уз мирис тамјана и укус бакине творевине поздрављамо нашег чувара Светог Стефана, тражећи опрост. Гледа нас умиљато, заштитнички. Стварно је с нама. И Христос је ту. У нашим срцима. Осећај је невероватан. За време ручка једемо чесницу; окрећемо је тражећи новчић који је бака сакрила. Моја бака. Стварно је уметник. Никада не успем да га нађем. Ову драг, скоро увек, доживљавају брат и мама, проналазе тај сребрни динарчић. Гозба завршава, а чује се само смех... смех... Волео бих да је заувек овако. Како их волим! Читаву породицу! Они су моја оаза среће и мира. Божић јесте заправо љубав и весеље које заједно проживљавамо. Хвата ме јеца духовне лепоте и дан завршава мојом молитвом, желећи њихов успех.

Гледам свећу, сунце залази, једна мисао ми оплеменењу душу. Требало би да сви физички посустану пред људским немом и злом. Замишљајући Господово рођење, захваљујемо бескрајно, искрено докле год нас глас не изневери.

Лука Гргић 1-1

Божић у мојој породици

Божић није само велики дан као празник, већ симбол рађања новог, ишчекивања благостања, радости, мира, пре свега у породици, а онда и шире - за сав свет. Јер тада, сви постајемо једнаки пред надом, заслугом и љубављу. У том смислу одише и моја породица, негујући обичаје, исконску лепоту и љубав у нама - деци.

Мама се прва потруди да нам тај дан осване изузетно свечано и посебно. Ту је и бака као раноранилац. Прва која спреми жито, кукуруз за посипање при уласку положеника за царање ватре. Ипак, код нас смо и сестра и ја положеници, па је све дупло; обоје се умивамо јабуком и добијамо париче које смо заслужили добрим жељама и бројним варницама. Ово је дан када се, као што је уобичајено, дарива. Дарива се, поред материјалног, понајвише духовна снага и воља. Дарива се узвраћеном љубављу, приврженошћу и људскости. Сваки део обичаја нас учи томе - људскости. Увек нови долазак доброг и осветљавање дела нашег пута у искушења. Опет, увек најбоље, добродушног пута. Тага, увек долази са савршено исеченом храном, огревом, долази са осећајем мира. Посебно ми је занимљив мотив - свеће. Увек у четру светли и говори немо. Чим погледам ближње и њу, све знам. Знам шта ми све значи и колико, знам колико сам човек. А она, само светли оним скромним пламеном, пламичком, који изгледа као пилон на духовном, исцелитељском мосту. Зрачи. Пролази једнако сразмерно животу, али оставља траг и једноставно - светли.

После „мира Божијег“ почиње лепи, заједнички мирољубив, доручак. Тад осетим моћ моје породице, осетим радост и испуњење што имам своје. Осетим узвишеност која одише изнад наших глава и моћ која светли изнад нас. Завлада хармонија и склад - путује срећа. Сви смо, некако, племенитији присећајући се Христових порука. Тај трнутац, само тај трен могао би да траје вечност. Међутим, сада мислим и на своју жељу, вођену животним порукама, да и сви проведу дан бар сличан мом, да доживе зеру бар среће, да нађу трнку човечности... Касније, послеподне, све само тече. Наздравља се и честита, жели, остаје небески мир - свесрдно разумевање. Дан оставља аманет за догодине како би сваки наредан био сличан и велик. Ипак, на дан Божића, као и у животу - најлепше је јутро.

Драган Валентирић 1-3

ТРАДИЦИЈА • ТРАДИЦИЈА

Божић у мојој кући

Божић, дан Христовог рођења, најрадоснији празник међу празницима. Време када је наша кућа испуњена весељем и радошћу. Владају склад и хармонија који неким чудом бришу многе бриге и проблеме, свеје тако мирно и испуњено духовном топлином.

Одјек старих црквених звона буди ме из сна. Одлазим у кухињу где се умивам великом руменом јабуком како бих била здрава током целе године. Облачим најлепше одело и идем у цркву на јутрење где нас свештеник миропомазује и даје нам нафору, што је прва храна коју једемо на Божић. Уласком у кућу говорим: „Христос се роди!“, а мама и тата ми отпоздрављају: „Ваистину се роди!“, и посипају ме зрневљем кукуруза и пшенице. Пошто обично ја будем прва од нас троје деце која су тог јутра устала, бивам положајник. Седам пред шпорет, отварам врата на њему, царам ватру и говорим: „Колико варница, толико срећница, колико варница, толико парица, колико варница, толико у тору оваца, колико варница, толико прасади и јагњади, колико варница, толико гусака и пилаци, а највише здравља и весеља, Амин, Боже дај!“ Затим ме тата дарује разним поклонима док мама поставља сто да доручкујемо. Једемо месне прерађевине, које су прва мрсна храна, након четрдесет дана поста, и „здравље“, хлеб који се прави за Бадње вече, али се једе и на Божић. После тога полако теку и последње припреме за Божићни ручак који почиње када се сви у кући пробуде и међусобно једни другима честитају Божић. Пошто се ви окупимо око стола тата пали свећу и кадионицу којом освећује нас укућане, трпезу, свеца - чувара наше куће и саму кућу. Пресеца Божићни колач на пола и на свакој половини исеца по два кружића хлеба како би створио мала удубљења у која се сипа вино.

Старији брат и тата се наизменично крсте говорећи: „Поклањам се Христу и Христовом Рождеству!“, и пију вино из тих удубљења. Започиње ручак који обилује храном и којекаквим ђаконијама. На самом крају ручка мама доноси чесницу, погачу у коју се ставља један метални новчић, и која је најлепши и најслађи колач који сам икада пробала, а пошто је једемо само тог дана, она има неку посебну драж. Сви заједно окрећемо је у круг и најпосле ломимо; онај ко у свом делу пронађе новчић имаће новца током целе године. У току дана узмем књиге и бар мало учим, јер ко учи тада учиће добро наредних годину дана.

Божић, време када смо сви срећни и насмејани, зрачимо неком посебном светлошћу остављајући добар утисак на оне који нас воле и оне који нас до тада баш и нису волели!

Гордана Мишчевић 1-1

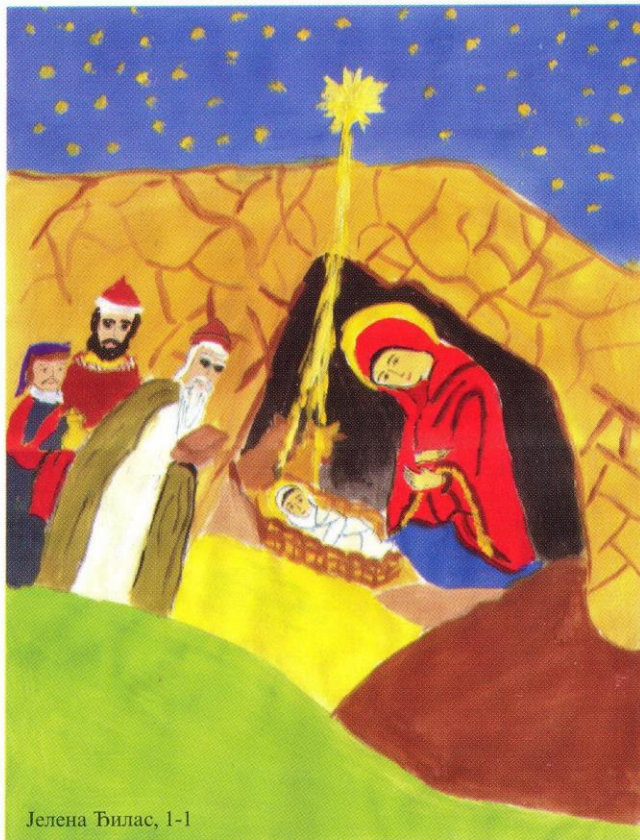
ВИЂЕЊА • ВИЂЕЊА

Српско културно уметничко друштво „Свети Сава“

Српско културно уметничко друштво „Свети Сава“ из Шида једно је од најмлађих али и најуспешнијих културно уметничких друштава у Срему и Војводини. Друштво је основано 1995. године у оквиру Установе за културу и образовање „Дом младих“ из Шида и наставља рад некадашњег РКУД „Хемпро“ и градског фолклорног ансамбла „Шид“. Највећи успеси Српског културно уметничког друштва су освојено друго и треће место на Фестивалу РКУД-ова Србије (Сребрни опанак 1997. и 1998. године, Бронзани опанак 1996. године, четири пута је освојена Златна плакета за најбољи тамбурашки оркестар на истом Фестивалу). У току свог рада Друштво је учествовало на фестивалима и смотрицама у Аустрији, Немачкој, Бугарској, Мађарској, Хрватској, Италији,... где је својим успешни наступима достојно представљало нашу земљу, нашу традицију и културу. На репертоару Друштва је 19 кореографија и то: Сплет игара из Срема, Сватовске игре из Срема, Игре из Баната, Игре из Бачке, Српске игре из Барање, Српске градске игре из Сарајева, Игре из Мачве, Игре са Рудника, Игре из околине Лесковца, Игре из Понишавља, Веселе шопске игре, Игре из Босилеградског крајишта, Игре из Гњилана, Игре са Гламоча, Игре из Тимочке крајине, Врањанска свита, Игре из Црне Горе, Игре из Шумадије, Игре из Црногорице. Друштво је носилац манифестација као што су: КРСНА СЛАВА ДРУШТВА „СВЕТИ САВА“, КРСНА СЛАВА

ГРАДА ШИДА „СВЕТИ НИКОЛА“, ВИДОВ-ДАНСКИ СУСРЕТИ. Поред тога, друштво, већ традиционално сваке године гостује у селима шидске општине на манифестацијама као што су: Куленијада у Ердерику, Винијада у Беркасову, Вишњићеви дани у Вишњићеву ...итд. Са КУД-овима код којих смо гостовали остајемо у контакту и организујемо поновне заједничке концерте. Позитивна атмосфера која се створи током концерта, влада међу нама и на дружењу где уз добар провод стичемо нова познанства, пријатељства па чак и љубави. Захваљујући истим интересовањима и љубави према очувању српске традиције и културе кроз фолклор у нашем друштву смо стекли искрене, верне пријатеље који су увек ту за нас.

Лидија Стојецки, 3-3
Дуња Крстић, 3-3

Јелена Ђилас, 1-1

ВИЋЕЊА • ВИЋЕЊА • ВИЋЕЊА

МУЗИКА ДАНАС

Музика, као израз друштвеног поретка, још од времена свог настанка жели да забави. Развијала се у разним правцима, до класичне, забавне, народне, од епских песама које су се певале уз гусле до Моцарта, Бетовена. Данашња музика на једној страни цез, блуз, поп, рок, класична музика, полако губи своје место пред новокомпонованом музиком, музиком која нема уметничку вредност и која се брзо заборавља.

У свим медијима, од радија, телевизије, интернета, новина, у свим ударним терминима, за децу и за одрасле без разлике, наступају без цензуре, новокомпоновани "уметници".

Гомилање ефеката, одсуство уметности и текстови кич литературе у музици нису могли да ме не подсети на нашу турбо-фолк сцену. Извођачи те јефтин музике својом појавом, својим неукусним начиним одевача, понашањем на сцени дају слику о себи и о томе колико су вредни. Већином музички необразовани, са ниским степеном општег образовања своје каријере су започели у нижеразредним кафанама. Сада су те кафане замениле раскошне сцене, које шљаште од рефлектора а и самих уметника. Цео тај арсенал подржава публика громогласним аплаузом. Како и не би, колико је пара уложено у све то. Не мораш бити музички образоваи да би изазвао овакве призоје. Те песме које свакодневно чујемо говоре о исцрпљивим љубавима, о патњама, преварама, пијанцима. Ако је уз то и публпка алкохолисана, а углавном јесте онда је го прави хит, који ће се већ сутра потиснути новим, још дирљивијим. Људи који носе ову слику, они су ти који су успоставили одређени систем вредности у овом друштву, хтели ми то да признамо или не. Ми их обожавамо, подржавамо, они постају наши идоли, јер њихова музика лечи наше ране. Чак и деца, од најмлађих узраста уче се да певају ове песме и да их изводе чак и на школским приредбама.

Ова музика престаје да буде само музика а да не причамо о томе када је престала да буде уметност. Она постаје средство манипулације које нас обликује.

Е, да ли ћемо успети да се отргнемо овоме, при гиску безвредне музике, зависи од нас свих.

Музика треба да нас оплемењује, развија љубав, веру у живот, да нас подстиче на рад, учење, стваралаштво, просвећене и учене.

Зар треба Јелена Карлеуша да оставља на нас већи лични утисак него Ђура Јакшић?!

Александар Давидовић, 3-3

ГИМНАЗИЈАЛЦИ О МУЗИЦИ КОЈУ ДАНАС МЛАДИ СЛУШАЈУ

- Данашња омладина очигледно има необичан укус сто се тиче музике. Највише се слуша народна музика, али то није кривица младих већ јавних сервиса који инсистирају на томе. Сви ти нови музички правци којима се не зна ни име доста лоше могу утицати на нас. Често такве песме не носе никакву поруку, употребљавају се вулгарне речи које нису прикладне за уши младих. Тако ми кваримо свој говор културу изражавања, осирумањуемо свој речник... (Сузана Вуковић 4.1)

- Музика коју данашња омладина слуша у већини је турбо фолк. На жалост! Младим људима се приказују певачице оскудно обучене, претерано нашминкане, са текстовима који прпагирају неморалан начин живота и понашања. (Милица Грчић 4.1)

- Све више младих пада под утицај турбо фолка, односно присталица „Гранд продукције“. Знамо доста људи у мом окружењу који су противници такве музике и због тога ми је драго што постоје такве особе. Мислим да би требало смањити утицај турбо фолка, мање их пуштати у медијима и показати младима да то није једино што могу да чују јер постоји много лепша музика као врста уметности. (Софија Пантић 4.1)

- Музика је уметност а уметност представља, бар би тако требало да буде, лепоту овога света. Данашње музичке куће су изгледа заборавиле на то. Музика више нема своју првобитну сврху - данас она све више служи само као позадинска пратња за опијање. Кривац за такво опхођење према уметности смо сви ми по мало. Да ли би музичке куће пуштале такву музику да је нико не слуша? Данашње друштво је изгубило осећај за лепо. Праве вредности су се изгубиле, а на њихово место су дошле неке погрешне које још додатно "каљају" праве вредности. Жалосно је што идоли данашњих младих нису научници и уметници већ не образовани зеленаши и полуголе певачице. И докле год буде тако, турбо фолк ће блистати у пуно сјају, док ће на пример класика или цез лежати у забораву уз мали број обожаваатеља.

Тијана Гњидић 4.1

ИСКУСТВА

Фовит регионал

У пријатном амбијенту хотела Врујци у Горњој Топлици, у једном од најлепших крајева централне Србије, почетком јесени 2010. године одржана су три модула семинара Фовит Регионал. Средњошколци из свих седам општина у Срему, међу којима и пет ученика наше школе (Николина Момчиловић, Сања Ђурић, Шинка Андреј, Дејан Пешић и ја), имали су прилику да бораве и раде у Бањи Врујци.

На овом месту имали смо све неопходне услове за рад, али исто тако прилике за одмор и рекреацију. Током три дводневна семинара учили смо основне технике видео снимања, монтаже, како се осмишљавају рекламне поруке и како тече процес јавног заговарања. Сав садржај је подељен на три модула. Током првог модула учили смо како се снима и монтира видео спот, а током другог учили смо како се преноси порука и који су кораци у процесу јавног заговарања. Предавања су трајала током читавог дана. Сви смо добили неопходне материјале за рад и приручнике које су нам за ту прилику припремили предавачи. Имали смо изванредне односе са предавачима и људима из организације. У паузама између предавања налазили смо времена да се прошетамо, одморимо, дружимо. Група је била хетерогена. Било је људи различите старосне доби, различитих интересовања и искустава што је допринело развоју великог броја идеја током вежби и идентификације различитих проблема који погађају младе. После свих предавања, увече, имали смо на располагању олимпијски базен у склопу хотела на који смо често одлазили. Трећи модул је био прилика да се поделимо у тимове и практично применимо стечено знање. Укупно су формирана четири од којих су три снимала видео спот а четврти филм о пројекту. У склопу аниматорских вежби током трећег модула, било је прилике да се кроз забаву осети атмосфера снимања играног филма. Учили смо да снимамо, постављамо расвету, глумимо и да на тај начин развијемо страх од камере. Циљ ове вежбе био је изградња тима, те да научимо шта значи када се каже: „Акција!“, односно колико је током снимања важан синхронизован рад свих (и оних испред и оних иза камере). У вежбе смо сви равноправно били укључени што је посебно допринело развоју поверења између нас, полазника, и организатора. Време нас је тих дана послужило тако да смо успели да изађемо на терен, снимимо све што је било потребно, а затим да се вратимо у хотел и да све то монтирамо. Све смо завршили раније него што је било очекивано тако да смо последњег дана имали организовану шетњу долином Горње Топлице.

Искон Фовит Регионал-а је премашно сва моја очекивања. Научили смо многе занимљиве ствари са којима се раније нисмо сусретали а тичу се снимања рекламних спотова, маркетинга и видео продукције, упознали различите људе, са њима разменили искуства, дружили се, забавили се и уживали у прелепим пределима Бање Врујци. Људи из организације су били презадовољни радом полазника из наше школе и више пута истакли како смо били највреднији и како се надају да ћемо наставити сарадњу и убудуће.

Никола Симић 3-1

ИСКУСТВА • ИСКУСТВА • ИСКУСТВА • ИСКУСТВА

ИЗБОР ЗАНИМАЊА

Професионални развој је део развоја личности, важног процеса, који траје током целог живота. Још у раном детињству, кроз игру и различите припремљене активности у предшколској установи, започиње и одвија се, упознавање са карактеристикама појединих занимања. У основној школи систематски се сакупљају сазнања и наставља се професионални развој. После осам година, млада особа се налази на првој значајној раскрсници, која се односи на даље школовање. Тада треба одабрати средњу школу.

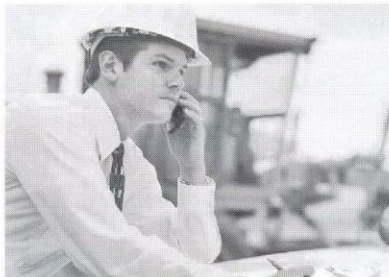
Бирајући средњу школу, није лако начинити добар, за појединца одговарајући избор. Многи нису сигурни шта ће бити њихов животни позив. Зато треба одабрати гимназију, јер је то најбољи начин да се одложи одлука о избору занимања и стекне добра основа за школовање на високим школама и факултетима. Греше они, који се при избору, руководе туђим проценама (често нетачним) о „тежини“ средње школе или је уписују „да се не би мучили“.

Период младости је бурно раздобље одрастања и сазревања. У току четворогодишњег школовања могу се повећати и обогатити професионална интересовања и искристалисати жеље.

После завршене средње школе, један број младих ће тражити посао, јер су то планирали и зато одабрали одређене стручне школе. Неки неће моћи да наставе даље школовање, мада би то желели. Не треба заборавити да се професионални развој наставља и да на њега можемо активно утицати, без обзира да ли је реч о тражењу посла, преквалификацији или студијама које нас воде ка будућем занимању.

А како млади бирају своје будуће занимање?

Ка одређеним занимањима усмеравају их пре свега ИНТЕРЕСОВАЊА. То су психичке особине које се формирају током живота, обогаћују га и дају му смисао, а овде се ради о интересова-

њима која се називају ПРОФЕСИОНАЛНА. О њима треба разговарати са родитељима, пријатељима, наставницима. Стручњаци који се баве професионалном оријентацијом могу помоћи младом човеку да јасније сагледа своја професионална интересовања, разговором и применом објективних мерних инструмената који се називају инвентари интересовања.

Поред заинтересованости и жеље појединца да се у будућности бави одређеном професијом, потребно је да има и одговарајуће СПОСОБНОСТИ. Можемо разликовати општу способност – интелигенцију од посебних способности – талената (за музику, ликовно изражавање, механику и слично). Интелигенција се одређује као способност сналажења у новим ситуацијама на основу мишљења и способност решавања проблема, а мишљење као психички процес и суштинска активност при интелигентном понашању, која се састоји у увиђању односа између елемената у одређеној ситуацији.

Интелигенција је особина коју људи веома цене код себе и код других. Али не смемо заборавити да интелигенција мора бити „подржана“ од других особина личности. На пример, ако неко није вредан и упоран, мало је вероватно да ће само зато што је интелигентан, бити успешан у школском учењу и студирању.

Способности се могу проверити тестовима, у службама које се баве професионалном оријентацијом, али то није неопходно. Савлађујући садржаје појединих предмета у средњој школи ученици могу у сарадњи са професорима сасвим добро проценити и проверити своје способности које су им потребне за даље школовање на факултету.

Користан поступак је прављење сопствених позитивних и негативних листа – пописа високих школа и факултета, јер тако размишљаш о свему што је за и против твог избора и анализираш и добро и лоше у вези са карактеристикама различитих занимања.

Веома важно је бити добро информисан о: програму и условима студирања, о условима и роковима уписа и пријемном испиту, о могућностима похађања припрема за пријемни, о висини школарине и другим значајним чињеницама.

Информације можеш прикупити директним одласком на факултет или преко web sajta. Не заборави да у нашу Гимназију долазе представници многих високошколских установа и врше њихово представљање мноштвом пропагандног материјала, а организоваћемо посете 7. међународном сајму образовања „Путокази“ који ће се одржати од 24. до 26. фебруара 2011. године у Новом Саду и Сајму образовања „EDUfair 2011“ који ће се одржати у Београду од 11. до 13. марта ове године.

Где могу да радим и ГДЕ ДА СЕ ЗАПОСЛИМ када завршим факултет, пита се млада особа?

На ово питање је заиста тешко одговорити, али постоје листе најтраженијих занимања у нашој земљи и то ти, поред осталог, може помоћи да донесеш добру одлуку.

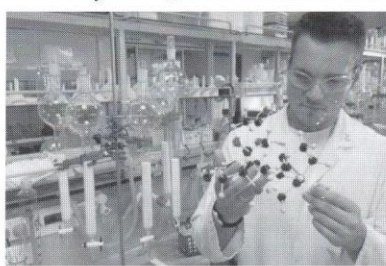
Психолози предлажу младом човеку да сагледа своја ИНТЕРЕСОВАЊА, процени СПОСОБНОСТИ и размисли о МОГУЋНОСТИМА ЗАПОШЉАВАЊА. Да пажљиво саслуша и прихвати оно што му саветују родитељи, професори, разни стручњаци (психолози, педагози и сл.), пријатељи, вршњаци, али да КОНАЧНУ ОДЛУКУ ДОНЕСЕ САМ, јер се ради о његовом школовању и занимању којим треба да се бави.

Подсетимо се још једном да ово није крај професионалног развоја, него се он наставља ии траје читавог живота.

Када одабереш занимање које одговара твојим интересовањима и способностима, испунио си један од значајних предуслова да будеш задовољан собом, срећан, успешан, психофизички здрав и стабилан човек.

Као твоја професорица и психолог школе, желим ти то, од свег срца.

Љупка Радишић психолог школе

Осврт на историјске прилике у којима је радио Сава Шумановић

Сава Шумановића (1896-1942) живео је у време великих историјских немира и потреса. Смењивали су се један за другим догађаји који су обележили двадесети век: кризе које су претходиле Првом светском рату, Балкански ратови, Први светски рат, успон фашистичких идеологија између два светска рата, Други светски рат. Сви ови догађаји Шумановићу су били просторно блиски, тако да их је он могао осетити непосредно али и преко животних прича својих пријатеља, познаника и суграђана. Корелација између човека и времена у коме живи, постаје посебно занимљива уколико се човек бави стваралачким радом, па се тако на његов рад рефлектују утицаји времена и простора. Пабло Пикасо је рекао: „Не, сликарство не постоји због украшавања станова. Оно је ратни инструмент за напад и одбрану”, а уметник је за њега „политичко биће увек свесно бола, свесно жестоких или срећних догађаја на које одговара свим срцем.”

Почетак Првог светског рата је сигурно утицао на Милутина Шумановића, Савиног оца да због несигурности пограничног подручја пошаље сина на школовање у Загреб, после завршене гимназије у Земуну. Шумановић је једно време смештен код стрица Светислава Шумановића, који је био веома утицајна личност у Загребу, доктор правних наука, бавио се адвокатуром и политиком, био је посланик, народни заступник Шидског среза у хрватском сабору, руководилац унутрашњег одела Земаљске владе, подбан (1903-1907), председник Управног одбора Српске кредитне банке а касније је постао и члан Сабора Независне Државе Хрватске. Дешавања током Првог светског рата сигурно су подстакла младог сликара на религиозне теме његовог првог циклуса слика познатог као „Пасија”. Од доласка у Загреб, све више је почело да га прати увек актуелно и увек сложено питање српско - хрватских односа. Шумановић је у више наврата имао прилику да се увери у нарастајући хрватски национализам који је био опште познат и испољен у тежњама Хрвата ка самосталној административној јединици, оспоравању централизма и династије Карађорђевић, све то преко званичних ставова појединих хрватских политичких странака. Сава Шумановића је био први представник новостворене државе Срба, Хрвата и Словенаца на изложби југословенских уметника у Паризу. Шумановић је свестан политичког тренутка, зна актуелне политичке личности а у прилог томе говори његов цртеж социјалисте Витомира Кораћа, кога је једном приликом запазио у једној загребачкој кафани. У писмима упућеним Растку Петровићу он помиње фашистичке земље, помиње збегове народа и наслуђује опасност која вреба од фашистичких земаља.

Изузетно је занимљив његов однос према Француској и Паризу, где је боравио и учио сликарство. Као осведоченог франкофила изузетно су га погађали проблеми око дозволе боравка у Француској, забране продаје слика итд. Од тада, када у писмима помиње Француску престаје да користи велико почетно слово, не користи ни француске боје него их сам прави.

Приликом боравка у Шиду све више је откривао лепоту родног краја и игру светлости која га обасипа. Постао је такозвани „сликар светлости” а за шидски крај је рекао да му је најсликовитији и најдражи. Шумановић је био веома револтиран стварањем Бановине Хрватске 1939. године што потврђује његово писмо Вери Миловановић, ћерки сликара Милана Миловановића. У тематском погледу такође се може запазити његова заокупљеност Шидом и околином, осликава шидске сокаке, поља, суграђане који раде у пољу и обављају уобичајене дневне послове. Назире се и социјална тематика на његовим сликама као резултат наступајуће ратне опасности, која прети његовим суграђанима. Шумановићеву љубав према Шиду по мени осликава синтагма „моје село” коју користи када мисли на Шид, пошто Шид ни тада није био село а ипак га тако назива, у томе има много поетичности и звучности јер сама синтагма „моје село” изазива асоцијацију љубави према завичају од кога је био дуго удаљен.

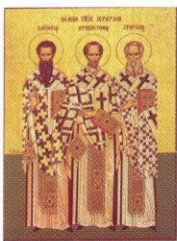
Крајем јануара 1942. године позван је на војну вежбу у Осијек, у Радничком батаљону је радио као цртач. Шетао је Осијеком и обалом Драве, правећи мале цртеже од којих је неке исте године пренео на платно. Батаљон се у априлу повукао у Босну, где се у Тузли предао Немцима. Сава Шумановић се поново нашао у Шиду, који је тих ратних година улазио у састав Независне Државе Хрватске. Наставио је да слика а пошто је ћирилица била непожељна у НДХ, слике вероватно у знак протеста није уопште потписивао, иако је раније многе слике потписао француском транскрипцијом. Сава Шумановић је окончао свој живот као жртва усташког терора, током акције Виктора Томића. Одведен је из Шиде са својим суграђанима и стрељан на православном гробљу у Сремској Митровици у ноћи између 29. и 30. августа 1942. године. У атељеу за сталком остало је свеже довршено последње платно „Берачице”. Критичари јесу и нису разумели то што ради, хвалили су и нападали његов рад, ипак нико није остао равнодушан. Данас можемо рећи да је својим сликама Шумановић оставио неизбрисив траг у српском сликарству.

професор Страхиња Радаковић

Наши ученици учесници програма поводом дана ослобођења Шиде

ПРАВОСЛАВНИ КАЛЕНДАР • ПРАВОСЛАВНИ КАЛЕНДАР

СВЕТА ТРИ ЈЕРАРХА

-12. фебруар/30. јануара

Света три јерарха, заправо су светитељи Василије Велики, Григорије Богослов и Јован Златоусти, а сваки од њих има свој дан празновања у месецу јануару. Овај заједнички празник сва три светитеља установљен је у XI веку у време цара Алексија Комнена због чудне расправе у народу око тога који је од тројице светих највећи: Григорије због дубине ума, Василије због чистоте и храбрости или Златоусти због чудесне речитости и јасноће излагања вере. Њихове присталице су се чак и различито називали: Василијани, Григоријани и Јованити.

Промислом Божијим овај спор је решен на корист Цркве и славу светитеља, јер се они, сваки понаособ, а потом сва тројица, јавили епископу евангелистском Јовану речима да су они једно у Бога и да међу њима нема ништа противречно. Посаветовали су епископа да им напише једну заједничку службу и одреди заједнички дан празника. Тако је међу народом спор срећно решен и одређен 12. фебруар, као заједнички празник ових светитеља. Прослављају га сви православни, а у Грчкој је то највећи национални и школски празник.

СРЕТЕЊЕ ГОСПОДЊЕ

15. фебруар/2. по старом

СРЕТЕЊЕ ГОСПОДЊЕ (грч: Υπαπαντής του Χριστού), празник којим се прославља увођење малог Исуса у Јерусалимски храм, што представља сусрет Бога са својим народом, одн. Црквом коју представља Симеон Богопримац. По том свом карактеру овај празник је добио своје име. Празнује се 2. фебруара. По Мојсијевом закону, жена се након порођаја сматрала нечистом четрдесет дана. После тога морала је ићи у храм да принесе једно јагње од годину дана да би се очистила од греха. Оне сиромашнијег стања давале су две грлице или два голуба. Исто тако, мрвенца, како од рода

људског или од стоке, морао се посветити Богу. За мушку децу се морао дати откуп од пет сикала сребра. Нигде се не помиње да је за Исуса, као првенца, дат откуп: јер је он дао себе у откуп за све, и зато што је мајка Исусова била сиромашна и што је Исус целог свог живота на земљи био Богу посвећен. Када је Исусу било четрдесет дана од рођења, Марија је са Јосифом и бебом Исусом отишла у Јерусалимски храм и принесла Богу на жртву само два млада голуба. У храму је био побожни старац Симеон, који је живео у Јерусалиму, и коме је Бог обећао да неће умрети док не види свога Спаситеља. Старац је у Исусу познао обећаног Месију, благословио га и захвалио Богу што му је омогућио да види Спаситеља. Том приликом старац је и Марији прорекао тешке тренутке у животу, све због њеног сина: "Где овај лежи (сада као мали) док не многе (силне) обори и подигне (ниште) у Израилу; а и да буде знак против кога ће се говорити. А и теби самој прошле нож душу, да се (тако) открију мисли многих срцаца" (Лк 2,34-35). Због овог догађаја, тј. сreteња малог Исуса са праведним Симеоном, и сам дан се зове Сreteње.

СВЕТИ ВЕЛИКОМУЧЕНИК ТЕОДОР ТИРОН

2. март по новом / 17. фебруар по старом

Свети великомученик Теодор Тирон. Тирон значи регрут. Тек што је свети Теодор постао војник мармаритског лука у граду Амасији, почео је страхан прогон хришћана под царевима Максимилијаном и Максимом. Младић није хтео да крије да је хришћанин па је стога жестоко кажњен. Неки судија нареди да га стрпају у тамницу и да тамницу запечате. Хтео је на тај начин да га умори глађу. Теодору се у тамници

јави сам Христос да охрабри свог мученика и рече му: *"Не бој се Теодоре, Ја сам с тобом, не узимај више земаљске хране и пића, јер ћеш бити у другом животу, вечном и непролазном, са мношвом на небесима"*.

У тамници младог мученика тада се појавило мноштво анђела, који су својим сјајем и белином осветлили тамницу, а стражари су престрашени све ово у чуду посматрали. После тога, свети Теодор је изведен из тамнице и мучен, а потом осуђен на смрт. Бацили су га у огњ, и у њему он предаде своју свету душу Господу 306. године.

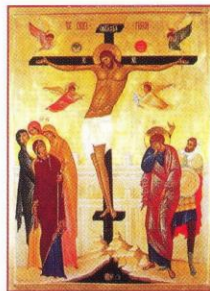

БЛАГОВЕСТИ

25. марта / 7. априла

Пола године пошто је првосвештенику Захарији пројавио да ће у дубокој старости добити сина који ће бити Господњи арханђео Претеча (св. Јован Крститељ), исти Господњи арханђео, Гаврило, јавио се Пречистој Дјеви Марији у Назарету, поздравивши је речима: Радуј се, благодатна! Господ је с тобом, благословена си ти међу женама! (Лк 1, 28). Зачуђеној и уплашеној Дјеве арханђео објашњава необичан поздрав: не бој се, Марија, јер си нашла благодат у Бога! И ево зачећеш, и родићеш сина и наденућеш му име Исус. Он ће бити велики, и родиће га Дух Свети, а даће му Господ Бог престо Давида оца Његовог. И цареваће над домом Јаковљевим вавек, и царству Његовом неће бити краја (Лк, ст. 30-33).

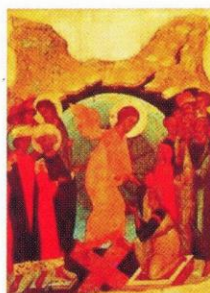
На Маријино питање Како ће то бити кад ја не знам за мужа? (Лк, ст. 34), арханђео Гаврило одговара: Дух Свети доћи ће на тебе, и сила Вишњег осениће те; зато и оно што ће се родити биће свето, и назваће се Син Божиј (ст. 35). Пречиста Дјева покорно одговара: Ево слушкиње Господње, нека ми буде по речи твојој (Лк, ст. 38).

ВЕЛИКИ ПЕТАК

Црква на Велики петак помиње Страдања Господа Исуса Христа. На јутрењу Великог петка се произноси благовест о страдањима и смрти Богочовека Христа и чита се дванаест страсних јеванђеља. (Код нас се то јутрење Великог петка врши увече на Велики четвртак). На Велики петак се служе тзв. Царски часови, то су спојени први, трећи, шести и девети час. Зову се царски часови из простог разлога што су се првобитно служили у придворном храму уз произношење многољествија царевима.

Вечерње Великог петка - тада се износи плаштаница, (тада је свештенослужитељ обучен у потпуно одјејање и пева се стихира: *Тебе одјејучагосја...*) ради поклоњења умрлом Господу, изображеном на плаштаници. На вечерњој молитви читају се паримеји, апостол и јеванђеље. Након изношења плаштанице, на повечерју, поје се канон о распећу Господњем, који нам описује жалост Цркве и плач Пресвете Богородице. На Велики Петак Литургија се не служи, изузев ако би Благовести пале на тај дан, а не служи се зато што се на Литургији приноси Богу бескрвна жртва, а на тај дан је Исус Христос принео сам себе на жртву. У богослужењима Великог петка помиње се хватање Господа Исуса Христа, суд јеврејских старешина и римског проконзула Понтија Пилата над Њим, крсна страдања, смрт и скидање са крста. Сама богослужења тог дана састоје се из: јутрења - на коме се чита Дванаест страсних (страдалних) Јеванђеља (ово јутрење се обично служи, као што смо напоменули, увече на Велики четвртак), царских часова и вечерња, тј. опело Христово, са изношењем плаштанице. После вечерње, поје се мало повечерје са каноном о распећу Господњем, тзв. Плач Пресвете Богородице, чији је аутор Симеон Логотет из X века. Овога дана предвиђен је најстрожи пост. Православни тог дана строго посте, проводећи га само на сувом хлебу и води, а многи тог дана ништа не једу нити пију, а тек увече, када изађу звезде, узму мало хлеба и воде. У знак туге и жалости, на Велики петак не смеју звонити црквена звона, почев од бденија на Велики четвртак, већ се време богослужења обзнањује клепалима.

ВЕЛИКА СУБОТА

У суботу по распећу, дођоше првосвештеници и фарисеји код Пилата да траже од њега да постави стражу испред Христовог гроба. Ово су урадили зато што су се плашили да ће неко од Христових ученика украсти Његово Тело, и тако ће народ поверовати да је Исус васкрсао, као што је и најављивао, "Послије три дана устаћу" (Мт. 27, 63). "Рече им Пилат: Имате стражу, идите те утврдите како знате. А они отишавши утврдише гроб са стражом и запечатилише камен" (Мт. 27, 65-66). На Велику Суботу, телом у гробу, а душом у Аду, Христос је разрушио врата пакла.

Смрт која је до тада владала над преминулима душама, побегла је од Спаситеља. Тада је Господ душе праведника из ада увео у рајска насеља.

ВАСКРС

ХРИШЋАНСКА ПАСХА (грч: Χριστιανική Πάσχα) - највећи хришћански празник, дан који Црква слави као централни догађај Христове победе над смрћу. Васкрсење Господа Исуса Христа је темељ Хришћанства: *"А ако Христос није устао, онда је празна проповед наша, празна је и вера наша"* (1 Кор 15,14), тј. сва вера и проповед Христових ученика, а касније и сваког Хришћанина, ниче из тог најважнијег Христовог дела. На истини да је Христос Васкрсао заснива се и нада

Хришћана у сопственом васкрсењу: *"јер као што у Адаму сви умирају, тако ће и у Христу сви оживети"* (1 Кор 15,22).

Дакле, Васкрс је врхунац хришћанске Црквене године, празник над празницима, јер на тај велики дан испунило се очекивање и жеља свих праведника и пророка од Адама до Св. Јована Крститеља. Васкрс се зове и Пасха, по угледу на старозаветни празник који су Јевреји светковали у пролеће, у спомен чудесног ослобођења из египатског ропства. У том смислу, Васкрс је Хришћанска Пасха која означава прелазак са Христом из смрти у живот, са земље у вечни небески живот. Пошто је Христово васкрсење било у недељу, тога дана ће се Хришћани сећати и славити своје ослобођење од греха и смрти. Тога дана је новозаветни празник Васкрс, а на тај дан Црква пева: *"Ово је дан који створи Господ, радујмо се и веселимо се у њему."*

Васкрс је покретан празник, који се увек узвезује само за дан недељни, и може пасти у размаку од 35 дана, од 22. марта до 25. априла. Цела недеља по Васкрсу назива се Светла недеља, а Црквене песме које се тада певају, пуне су радости и весела, певају се чак и у тужним приликама, на потребу, ако би се десило те недеље.

КЊИЖЕВНИ КУТАК • КЊИЖЕВНИ КУТАК

Dandelion wine by Ray Bradbury

Dandelion \vine is a novel written by Ray Bradbury. Although Ray Bradbury is an American science fiction writer, *Dandelion \vine* is a semi-autobiographical novel, first published in 1957.

The main character is a twelve-year-old boy Douglas Spaulding. Douglas' grandfather produces wine of dandelion and some other ingredients, vvhich serves as a metaphor for packing ali of the joys of summer into a single bottle. For Douglas each bottle is a reminder of a certain summer day in 1928 and he will never forget that summer in Green Town, Illinois. He vvould always remember a pair of brand-new tennis shoes, a happiness machine, a human time machine- colonel Freeleigh.

Bandelion wine is an excellent book. The adventures of Douglas, his brother Tom and their friends are exciting and amazing. This book is worth reading because the reader will learn how to appreciate life and all the small things that make life beautiful and interesting.

Александра Бибић, 4-1

Моје виђење романа „Странац“

Мерсо је странац људима и зато га они осуђују. Они не могу да схвате да неко нема осећања и то их застрашује.

За Мерсоа је Бог, као и људско постојање, још само један у низу апсурда, јер није са овога света, није опипљив и видљив људским очима. За Мерсоа је постојање ствар чисте судбине, а судбина је једино у шта је он још веровао. Мерсо сматра да није битно да ли си добар или лош, поштен или непоштен, храбар или кукавица, јер сваког на крају стигне иста апсурдна и сурова смрт. Смрт је једина појава у Мерсоовом животу која није бесмислена и једино она има могућност да уништи једноличност људског живота и постојања.

Мерсоа од животне свакодневнице одвајају дуги затворски дани и окрећу га ка унутрашњем животу, да би он у својеврсној побуни, односно сукобу с попом, открио оно што је у њему годинама био закопано. Несумњиво је да је тај сукоб најбољнији догађај у његовом животу, драматичнији од убиства Арапина, јер овде Мерсо достиже свој највиши и највећи могући степен емоционалног испољавања. До тога долази јер је раздражен и изазван упорношћу попа који говори како ће се молити за њега што изазива експлозију беса Мерсоа који је окренут животу а не небу. Свој гнев је излио на попа, а то се односило на друштво, свет дволичних морала који га је прво осуђивао, па затим жалио и молио се за њега. У разговору са попом, Мерсо пада у ватру јер му смета попова брига за његову душу и он доживљава прави преображај када одбацује попа и целокупно лицемерје грађанског света, као и религију. Одбацујући лаж грађанског света и религије, долази до осећаја слободе баш зато што се ослободио припадности друштва које је одбацио као што је оно одбацило њега.

По мом мишљењу Мерсо није негативац, а још мање трагичан лик; једини носиоци трагике у овом роману јесу људи и њихови бедни животи препуни туге, жалости, кајања и страха пред непознатим и новим.

Оливера Ћулић 4-3

Сања Ђурић, 3-2

Књига

Плава је за кошмаре

Ауторка овог бестселера је Лори Фарија Столарц. Главни лик је Стејси Браун, чија трећа година у Хилкред школи није ни мало лака. Она није најпопуларнија девојка у школи, илџи најпаметнија, илџи најлешпа. Она је заљубљена у дечка своје најбоље другарице Дрее, али чак и тамнија тајна прети да уништи њихово пријатељство заувек. Сад поново има кошмаре који су толико реални да се не могу игнорисати, као што их је игнорисала пре 3 године, због чега се трагедија и догодила. Овог пута снови су о њеној другарици Дреи која је постала мета поремећеног прогонитеља. Почело је са чудним порукама и телефонским позивима, а Дреа је чак почела да добија и љљане који се појављују у Стејсиним сновима. Не постоје сведоци. Најгоре од свега је што су сви потенцијално осумњичени. Стејси се окреће свом тајном оружју који јој једино може помоћи, а тоје магија о којој је научила њена бака. Да ли ће Стејси успети да помогне својој другарици? Једноставно ћете морати да прочитате и сазнате.

Ову књигу препоручујем свим љубитељима лако читљивог штива и мистериозних романа. Серија романа почиње књигом Плава је за кош.маре, а наставља се књигама Белаје за магију, Сребрнаје за тајне и Црвенаје за сећање.

Филм

Како да тренирате свог змаја?

Ово је анимирани филм заснован на истоименој књизи. Изашао је 2010. године у 30 верзији. Прича се одвија у митско викингшко време кад млади Викинг по имену Хикап тежи да прати традицију свог племена и постане ловац на змајеве. Након што је конано освојио свог првог змаја и своју шансу да га коначно прихвати племе, он схвата да не жели да убија змајеве, као што то сви раде, него да жели да се спријатељи са њима. Због тога упада у прегршт замишљивих и смешних ситуација.

Овај филм, иако анимиран - дечији, је филм за све генерације јер шаље поруку да и ако за неког мислимо да нам је непријатељ, открићемо у њему нешто добро.

Теодора Мердановић 2-2

Слобода

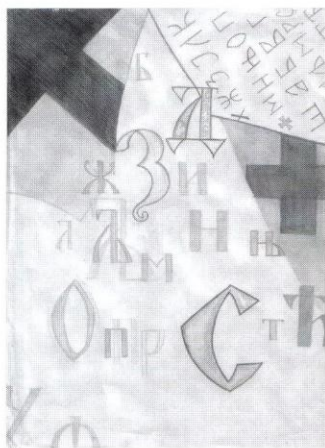
„... нема непреkidnije i mучnije бrige за човека него кад остане слободан, да сто пре нађе некога коме ће се потчинити. Али човек тражи да се потчини оном сто је већ неоспорно / голико неоспорно да се сви људи наједном сложе да се сви томе потчине. Јер брига тих бедних створова не настоји се само у томе да се пронађе оно чему ћу се ја или неко други потчинити, него да се нађе нешто такво да сви верују у то да се потчине, неизоставно сви заједно. Ето, та потреба за заједничким потчињавањем и јесте најважније мучење сваког човека лично, као и целог човечанства од почетка векова.“ Достојевски

Апсолутност саме чињенице, као и пишчево виђење друштва, представља једини могући начин egzистенције. Нажалост / људи се и даље воде том чињеницом да је потчињавање једини начин борбе у данашњем свету, због чега било који начин истицања занемарује, остају умртвљени, преглуштени апсурду.

Oseћај pripadnosti danas je veoma diskutabilan pojam. Mnogi „pripadnost“ ne vide kao mogućnost izbora već kao kodeks ponašanja, čime se postiže utisak, a i želja, formalizovane slabosti.

Могућност истицања у данашњем друштву се виде као привилегије / а не као моћ ума појединца. Можда / али сигурно је вероватно, појединци не теже истицању, јер ту је формализована слобода народа, која дискриминише сваку могућност разликовања и успеха.

Милица Бешевић, 4-3

ВЕСТИ

27.10.2010. године

У школи је одржано општинско такмичење у кошарци за ученике. Екипа наше школе је освојила прво место и на тај начин обезбедила пласман на окружно такмичење које је одржано 18.11.2010. године у Старој Пазови.

04.11.2010. године

У школи је почело међуодељењско првенство у кошарци за ученике. Учествовало је 16 екипа, а прво место је освојила екипа 3.4 разреда, друго место 4.2 разред, а треће место 4.3 разред.

У новембру 2010. године, у оквиру Вишњићевих дана, на литерарном конкурс који је тим поводом расписан, награђени су следећи наши ученици: Валентировић 1.3, Божић Јована, 1.1, Бојана Петровић, 2.4.

11.11.2010. године

Ученици наше школе учествовали су на „Купу толеранције“ у Сремској Митровици, који организује Покрајински секретаријат за прописе, управу и националне мањине Нови Сад и Савез за школски спорт и олимпијско васпитање Војводине.

Такмичење обухвата два спорта – кошарка за омладинке и омладинце, и одбојка у комбинацији. Нашу школу су представљале две екипе: омладинци – кошарка и комбинација одбојка. Обе екипе су заузеле 3. место.

16.11.2010. године

У Јамени је обележено 250 година постојања Православне цркве. Пригодан програм извели су и ученици наше школе Станић Срђан, 4.1, Терзић Предраг, 4.2, Валентировић Драган, 1.3. Говорили су стихове Јована Дучића, Милана Ракића, Десанке Максимовић, Јована Бабића и Љубивоја Ршумовића. Ученике је за наступ припремао проф. Душан Лукић.

01.12.2010. године - 02.12.2010. године

Успешне екипе стонотенисера – омладинке и омладинци: Кабић Милан, 2.4, Добријевић Немања, 2.4, Марковић Душан, 2.3, Дујаковић Милијана, 3.4, Ступавски Тања, 1.3, и Радојчић Снежана, 1.3, су ове године успеле да дођу до републичког такмичења које је одржано у Пироту. Својим резултатима су ушли међу 16 најбољих екипа Србије. У појединачној конкуренцији успешна је била и Милијана Дујаковић, 3.4.

Обележен Дан борбе против СИДЕ. Организована је пригодна изложба коју је припремила проф. Нада Панић.

05.12.2010. године

У Владичанском двору у Шиду отворена је изложба ликовних радова посвећена свим фрушкогорским манастирима. Изложбу је отворио Владика Сремски г. Василије. Програм је водио ученик наше школе Срђан Станић, 4.1, а стихове песама Љубице Радишић, психолога наше школе, говорила је Гордана Мишчевић, 1.1.

06.12.2010. године

На Спомен – гробљу палим борцима у Шиду одржан је пригодан

програм посвећен Дану ослобођења Шиде. Стихове Десанке Максимовић и Мике Антића говорили су ученици наше школе Станић Срђан, 4.1, Терзић Предраг, 4.2, Стојешки Лидија, 3.3, и Валентировић Драган, 1.3. Ученике је припремао проф. Душан Лукић.

17.12.2010.

У просторијама Гимназије „Сава Шумановић“ Шид, одржана је Свечана конвенција поводом завршетка пројекта FOVIT Regional. FOVIT је регионални центар за фото видео технике. Пројекат је обухватао едукацију из области видео продукције и деловање порука и слогана у маркетингу са изразом спотова. Учесници пројекта у оквиру два семинара су успешно савладали предвиђени програм и добили дипломе. Поред диплома за завршену обуку из видео продукције и деловање порука и слогана у маркетингу, уручене су захвалнице за сарадњу и посебан допринос у реализацији пројекта Гимназији „Сава Шумановић“ Шид и проф. Милени Шинка. Захвалницу за посебан допринос у техничкој реализацији пројекта добио је Андреј Шинка.

Дипломе о завршеној обуци су добили: Светлана Бојчић, професор, Андреј Шинка, ученик 3.3 Сања Ђурић, ученик 3.2 Николина Момчиловић, ученик 3.2 Александар Гвозденовић, ученик 3.2 Никола Симић, ученик 3.1 и Дејан Пешић, ученик 1.3.

У другој половини децембра 2010. године у школи је постављена изложба посвећена јубилејима наших истакнутих стваралаца Лазе Костића и Меше Селимовића и једног од највећих светских писаца Лава Николајевича Толстоја. Изложбу је припремила и поставила проф. Нада Хромиш – Аничић.

Поводом крсне славе многих православних хришћана – Светог Николе у школи је приређена изложба коју је припремила проф. Бранкица Рац.

Крајем децембра 2010. године, а поводом православног Божића, у Владичанском двору у Шиду, приређена је изложба радова ученика основних и средњих школа. Изложбу су припремили професори Бранислава Павловић, Бранкица Рац и Мирко Нанић и отац Зоран Угрешин. Програм поводом отварања изложбе, у ком су учествовали ученици Драган Валентировић, 1.3, Јелена Б. Петровић, 1.3, и Маја Момчиловић, 1.3, припремили су проф. Бранкица Рац и отац Зоран Угрешин.

Поводом православног Божића, Удружење жена „Шидијанке“ из Шиде расписало је књижевно – литерарни конкурс „Под благим сјајем чудесне звезде“. У категорији одраслих награду за литерарни рад добила је Љубица Радишић, психолог наше школе, а у категорији ученика награђена је Бојана Петровић, 2.4. За ликовне радове награђени су Оливера Кочевић, 2.3, Јована Дамјановић, 1.1, и Јелена Ђилас, 1.1.

22.01.2011. године

Одржано је општинско такмичење из математике на којем је учествовало 18 ученика Гимназије и Техничке школе. Из наше школе на окружно такмичење пласирали су се:

Мирослава Илић, 1.1, Видић Јована, 1.2, Жигић Ненад, 1.2, Вурдеља Тамара, 1.3, Валентировић Оливера, 1.3, Валентировић Драган, 1.3, Симић Никола, 3.1, Шинка Андреј, 3.3, Момчиловић Николина 3.3, Давидовић Александар, 3.3, Мићић Милош, 4.3, и Дабић Давид, 4.3.

25.01.2011. године

У школи је постављена изложба у част Дана Светог Саве: Фрушкогорски манастири, Свети Сава, Етно изложба. Изложбу су поставили професори Војка Лукић, Љубица Радишић и отац Зоран Угрешин, уз помоћ чланова историјске секције.

26.01.2011. године

У школи је одржана Свечана академија поводом Дана Светог Саве, Школске славе, на којој су учествовали чланови драмског студија Аматерског позоришта „Бранислав Нушић“, ученици наше школе. Програм је припремио и режирао Цветин Аничић, пријатељ Гимназије. На прослави су додељене награде за најбоље литерарне саставе о Светом Сави и за неговане лепог писања ћирилицом. Сви награђени и похваљени радови су објављени у овом броју „Гимназијалаца“. Додељена је „Светосавска награда“ Милошу Мићићу, 4.3, и признање талентованим ученицима наше школе које додељује Влада АП Војводине Милошу Мићићу, 4.3, Давиду Дабићу, 4.3, и Александра Матић, 3.1. Овој свечаности присуствовао је Његово Преосвештенство Епископ Сремски Господин Василије.

08.02.2011. године

У нашој школи је одржано општинско такмичење у одбојци за омладинце и омладинке. Учествовале су две средње школе: Техничка школа „Никола Тесла“ и Гимназија „Сава Шумановић“ Шид. У мушкој конкуренцији победу је однела Техничка школа, а у женској конкуренцији победила је екипа Гимназија и тиме стекла право учешћа на окружном такмичењу.

12.02.2011. године

Ученици наше школе су на позив Његовог Преосвештенства Владике Сремског Господина Василија посетили Сремске Карловце и у згради Богословије веома успешно одиграли представу „Свети Сава“ у режији Цветина Аничића са диригентом Ранком Прибичевић.

Учесници програма у Јамени

ОНИ НАС УЧЕ

„Онај ко жели да буде први, тај треба свима да служи.“ - Патријарх Павле

„Две су праве и највеће човекове несреће: немати здравља и немати пријатеља.“ - Ј. Дучић

„Не би било среће да несреће не помаже.“ - Руска народна пословица

„Чудно је како је мало потребно да будемо срећни, а још чудније како нам баш то мало недостаје.“ - И. Андрић

„Срећа многе ослобађа од казне, али од страха никога.“ - Сенека

„Треба да будемо радосни. Ако радости нестане, тражи у чему си погрешно.“ - Толстој

„Више је туге у истини него у свему што можемо да измислимо.“ - М. Селимовић

„Признање је најплеменитији цвет који се може у дејој души, а поштовање прошлости најпозданија подлога на којој се гради будућност.“ - Отац Јустин Поповић

„Лако је освојити врхове, а тешко је остати на њима.“ - Народна изрека

„Ако си се упутно према циљу и путем тако заустављати да каменом гађаш сваког пса који лаје на тебе, никад нећеш стићи на циљ.“ - Достојевски

„Сви цветови будућности су у семену садашњости.“ - Кинеска изрека

„Идућ' учи, у векове гледај.“ - Доситеј

„Поток не треба да мисли на тежину пута који га чека, већ на бистро језеро у које ће се улити.“ - Св. Владика Николај

„Чувај се свађе, али ако се већ упустити у њу, онда научи противника да те поштује.“ - Шекспир

„Чувајте се власти. Мало се чувајте ако је немате, а много више ако је имате.“ - Д. Радовић

„Самообмана је убитачна и за људе и за народ.“ - Његош

„Вријеме је мајсторско решето, пречистиће оно ове ствари.“ - Његош

„Разговор је често дангуба са лудим, пијаним и заљубљеним.“ - Народна изрека

„Боље је да ти завиде, него да те сажаљевају.“ - Петарка

„Кад једном упаднеш у погрешан воз, све су ти станице погрешне.“ - Народна изрека

VICTORIA OIL
 VICTORIAGROUP

Оливера Кочевин, 2-3

ГИМНАЗИЈАЛАЦ - лист ученика и професора Гимназије "Сава Шумановић", Шид. Уређује Редакцијски колегијум:
професори Душан Лукић, Бранкица Рац, Љубица Радишић, Нада Хромиш Аничич, Зоран Угрешић; ученици: Андреј Шинка, Никола Симић
Технички уредник: Жељко Јовановић; Штампа: Г.Т.П. "ПЛАНЕТА", 20. октобра 31, ШИД; Тел.: 022-711-880, Тел./факс: 714-190
Излазак овог броја омогућили су: **VICTORIA OIL**, штампарија "ПЛАНЕТА" ШИД, Парфимерија "CAVALLI" - ШИД